

Tekenen en wonderen

Hand. 2:22

“Gij Israëlitische mannen, hoort deze woorden; Jezus de Nazarenen, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet.”

Een gedeelte uit de eerste toespraak van Petrus, waarna volgt de prediking van de opstanding van de Here Jezus, en dat niet alleen, maar ook de prediking van alle consequenties daarvan. Want het idee blijft natuurlijk dat God door de opstanding van de Here Jezus Christus de Oudtestamentische beloften vervuld heeft, nl. leven en onverderfelijkheid aan het licht heeft gebracht, kortom, een nieuwe schepping tot stand gebracht heeft, en daarmee een nieuw verbond en een nieuw priesterschap, en nog zo 't een en ander meer, maar samenvattend wordt genoemd dat God beloften die aan de vaders gedaan zijn vervuld heeft toen Hij Zijn knecht Jezus verwekt heeft => zo kun je dat bijv. lezen in de eerste toespraak van de apostel Paulus in Hand. 13:32.

Maar Petrus verwijst hier in Hand. 2 in de eerste plaats terug naar gebeurtenissen in de voorgaande jaren, waarbij hij wijst op Jezus, de Nazarener, een Man van God, door welke God krachten, wonderen en tekenen gedaan heeft.
(Niet dat het 3 verschillende dingen zijn – het is 1 ding – maar op 3 verschillende wijzen beschreven)

Jezus de Nazarener => en sinds wanneer heet hij Jezus? Sinds Zijn mens-wording. En sinds wanneer is Hij de “Nazarener”? Sinds Hij is komen te wonen in Nazareth te Galilea => gelijk Jesaja gesproken heeft; “een volk, bij de zee, dat in duisternis wandelt, zou licht zien” etc.

Jes. 8:23 ; Jes. 9:1.

Dit alles spreekt dus over de Here Jezus als Mens.

Daarna: “Een Man” (er staat eigenlijk gewoon “mens”) => zodat nog eens de nadruk ligt op 't feit dat 't gaat over de Here Jezus als Mens, (en niet als God), op het moment dat Hij deze dingen deed.

Jezus de Nazarener, een Mens. Die Zijn Godheid aflegde, op aarde kwam, Zich vernederde, en op aarde leefde als Mens, en zelfs als de wettige vertegenwoordiger van heel de mensheid => Zoon des mensen. Dus niet een mens, die er alleen maar zo uitzag, iemand die dééd alsof Hij een mens was => want anders zou Hij onze Verlosser niet eens kunnen zijn.

“Een Man van God” => Als het in de 2° naamval geschreven zou zijn, zou er staan; Een man Gods.

En noem eens een “Man Gods” => Naast de Here Jezus dan, een ander? Nou Elia bijv., Elisa, profeten, mensen met een speciale bediening.

“Een Man van God, onder u betoond”. Nl. => gedemonstreerd , ze moeten Hem gezien hebben; “Met krachten, wonderen en tekenen”, en dan staat er niet => Die Hij door God gedaan heeft, maar: “die God door Hem gedaan heeft.”

Wie deed 't dus? God Zelf => door de Here Jezus.

In Joh. 5: 19 en 30 staat dan ook: "De Zoon kan niets van Zichzelf doen..."

En in Joh. 17:4: "Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen."

Met andere woorden: Het was niet Zijn eigen werk, 't was niet om zo te zeggen een speciale kracht die Hij ontvangen had en die Hij naar believen zou kunnen gebruiken; 't was niet een bepaald soort vermogen dat Hij van God ontvangen had en die Hij dan zou gebruiken in Zijn leven – dat was 't niet => Het was het vermogen Gods dat van Hem gebruik maakte, daar waar Hij daarvoor beschikbaar was uiteraard =? En dat was Hij, dus dat is verder 't punt niet.

Daarna stellen wij vast, dat, hoevele krachten, wonderen en tekenen de Here Jezus ook deed, het niet verhinderende dat Hij Zelf stierf.

En het verhinderde ook niet dat allen aan wie deze wonderen en tekenen gedaan werden wel degelijk ook gestorven zijn. Dus voor zover ze er nut van hadden heeft het toch niet zo lang geduurd => 't was maar een tijdelijk zaak.

De Here Jezus was niet de eerste, die deze dingen deed. Hij was ook niet de eerste man Gods op aarde => Want we kennen de term uit O.T. tijd.

De opvatting is vaak, dat in bijbelse tijden wonderen vaak voorkomende verschijnselen waren, maar dat is bij nadere beschouwing een misvatting. Het blijken toch wel uitzonderingen te zijn, als je bedenkt dat bijbelse tijden zo'n 4000 jaar beslaan. Zo'n uitzondering zien we bij Mozes – De uittocht uit Egypte en de tocht door de woestijn.

En Jozua – de intocht in Kanaän. Twee generaties, goed beschouwd. Maar als je die wonderen die plaatsvonden uitsmeert over pakweg 40-50 jaar waarin ze gebeurden, dan was het toch niet overmatig. Niettemin – het waren indrukwekkende wonderen ten aanschouwe van de toenmalige wereld – van de volkeren dus, en in de eerste plaats Israël natuurlijk. En het heeft er ook niet toe geleid dat 't geloof van de Israëlieten er blijvend door gebouwd werd – integendeel – ze vergaten die dingen vrij gauw – het zei ze op den duur niets meer.

Dus wonderen bij Mozes en Josua.

En daarvóór – wel, een enkele keer, bij uitzondering, maar niet opvallend.

En dat ligt voor de hand, want kijk waartoe doet God eigenlijk deze krachten, wonderen en tekenen? Wat is de zin ervan? Waarom doet Hij dat? Bijv. de geschiedenis van de jongeling te Nain. (Luc. 7 : 11 – 17) => Hij werd wel opgewekt, maar daarna is hij toch weer overleden (en soms denk je: dat gun je mensen toch geen 2x!).

Dus, wat voor zin heeft 't iemand op te wekken, als hij later toch weer overlijdt?

Wel, we lezen dat in de uitspraak van Johannes, nl.

Joh. 20: 30 "Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek; maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam."

Ze zijn dus gedaan en opgeschreven om Zijn Goddelijke zending te bevestigen; dat mensen hierdoor wel moesten concluderen dat Deze wel de Messias moest zijn. (zoals ook Nicodemus zei: “Gij zijt een leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is”.) Joh. 3: 2.

De tekenen die de Here Jezus deed moesten dus Zijn Goddelijke zending bevestigen – en daarmee zijn leer – dat wat Hij predikte – ondersteunen uiteraard.

En als we daarna weer terugkeren naar de dagen van Mozes en vervolgens Jozua zal toch wel duidelijk zijn dat de tekenen en wonderen die Mozes gegeven waren te doen in de 1^e plaats tot doel hadden Zijn goddelijke zending te bevestigen.

Want Mozes hoopte dat de Israëlieten zouden inzien dat hij de door God gezondene was die hen verlossing zou brengen. (Hand. 7: 25).

Maar toen werd het niet verstaan, dan wel geaccepteerd. En de eerstvolgende keer dat Mozes weer kwam (dat was 40 jaar later dus), kwam hij dus met wonderen, krachten en tekenen. Die hadden wel degelijk een uitwerking op Egypte => Maar ze waren niet in de eerste plaats het middel om Israël te verlossen (hoewel het zo functioneerde); ze waren in de eerste plaats het bewijs van zijn Goddelijke zending => Die Mozes was niet zo maar iemand => Hij was kennelijk een man, van God gezonden => en die tekenen moesten dat bevestigen => niet alleen aan de Egyptenaren, maar ook aan Israël zelf.

En datzelfde gold voor zijn opvolger Jozua; de vraag was weer “Is dit wel de man die Israël verder zou leiden?” en die vraag was al eerder aan de orde geweest: Die Mozes en Aäron, en die zus, zeg moeten die ons door de woestijn leiden? Daar kunnen we toch zelf wel iemand voor kiezen... => hun positie stond toen ter discussie. (Num. 16: 3 –5 / 28 –31 / 41; Num. 17: 1-5.)

En bij Jozua kwam die vraag dus weer: Is hij wel de goede man hiervoor, is hij wel onze leider. En dus gebeuren er onder Jozua weer wonderen, op dezelfde wijze als bij de uittocht uit Egypte => Tekenen, met praktisch nut weliswaar, maar ook inderdaad met het doel om de God van Israël aan Israël maar ook aan de omringende volkeren te bewijzen, én om Jozua 's roeping te bevestigen. (Jozua 3: 7, Jozua 4: 23, 24).

En daarna hielden die wonderen op. Na tientallen jaren kwam de tijd van de richteren; maar hier waren wonderen ook een uitzondering: God gaf leidslieden die Israël verlost van hun vijanden en soms ging dat met een wonder gepaard. Maar lang niet altijd.

De echte grote wonderen kwamen pas weer in de dagen van Elia en Elisa – de eerste officiële profeten die onder Israël optraden, mannen Gods. Deze profeten hadden een macht en invloed die boven die van de koningen uitstegen. En bij de introductie van dat verschijnsel, dat God iets wil bevestigen, krijg je dus ook weer die wonderen. En ook al waren die wonderen indrukwekkend, er waren omstandigheden genoeg, zeker in 't leven van Elia, waar een wonder voor hemzelf ook wel eens uitkomst zou hebben geboden, want hij leefde in tamelijk erbarmelijke omstandigheden, 't zat hem ook niet allemaal mee, hij moest vluchten etc, => de

Here hield hem wel in leven in de dagen van de hongersnood, maar daar heb je 't dan ook wel mee gehad.

Zo'n vreugdevol leven had hij niet; en hij kon ook niet zeggen van dag op dag "ik doe dit, of ik doe dat, zo was 't nu ook weer niet.

Daarna vinden we wellicht nog wonderen in de dagen van Daniël => maar eigenlijk is 't een uitzonderingssituatie. Want we weten helemaal niet of Daniël (verblijvend aan het hof immers) contacten onderhield met het gewone Joodse volk, levend in de ballingschap in Babel. (Ezechiël was ook in ballingschap, maar van hem lezen we wel dat hij leefde temidden van de Joodse ballingen.)

Maar bij Daniël dus gebeurden wel degelijk wonderen, zodanig dat de koning van het Babylonische rijk zich zeer verbaasde en 't opmerkelijk vond.

We hebben dan wel te maken met een belangrijke periode in de geschiedenis van Israël; nl. de 10 stammen waren al veel eerder in de Assyrische ballingschap verdwenen, en nu het Joodse volk dus ook. => in Babel. En de vraag is nu; hoe moet het verder?

Heeft God zijn volk verstoten ofzo?

En vandaar dat we in die dagen Daniël op regeringsniveau zien optreden, hooggeplaatst aan dat vreemde hof in elk geval. (op zich kun je dat ook een wonder noemen!). En via Daniël openbaart de Here Zich, gepaard gaande met wonderen en tekenen, op andere wijze dan voorheen, maar niettemin: wonderen, etc.

En via David wordt van Godswege vastgesteld dat dit niet het einde is van het Joodse volk, dan wel Israël, maar dat alsnog na 70 jaarweken (Dan. 9 : 24) Jeruzalem en het Joodse volk hersteld zullen worden en dat de troon van David hersteld zal worden, enz.

En die boodschap leek heel onwaarschijnlijk, eigenlijk belachelijk, in die dagen. Maar – die boodschap wordt onderbouwd door tekenen en wonderen, die aan Daniël te doen gegeven waren. Een belangrijk verschil is dat 't bij Daniël gebeurde in het buitenland en ook binnenskamers en niet openbaar. Dus 't is toch wat anders dan in de dagen van Mozes – Jozua en Elia – Elisa.

Daarna...weer een tijd niets.

Vervolgens komt er weer zo'n periode en dat zijn de dagen van Jezus de Nazarener. De Man Gods, door welke God krachten, wonderen en tekenen deed.... "In het midden van u". Daar ging 't dus blijkbaar wel om => opdat men de juiste conclusies zou trekken.

En als er ooit een man was, die deze dingen zou moeten doen, voor wie het nodig en nuttig was dat God door Hem deze krachten, wonderen en tekenen deed. Was 't uiteraard de profeet bij uitstek. De man Gods bij uitstek. De Messias dus.

⇒ De Zoon van David – de Zoon van Abraham – de Zoon van Adam – die bovendien de Zoon van God is. (inmiddels dan. nl. sinds zijn opstanding uit de dood.).

Als iemand die ondersteuning van Godswege nodig had was Hij het. Zeker ook voor Hem persoonlijk! Want Hij was, naar bijbelse maatstaven, die Man die onderweg was

naar zijn marteldood. => Hij wist uit de schrift Wie Hij was, en hoe zijn leven zou gaan. En waar het zou eindigen.

En dat moet hem gaandeweg toch flink gedrukt hebben, op een of andere wijze....

En steeds weer de keus, de stap: Zal ik verder gaan, of toch maar niet....

Niet dat er in werkelijkheid een alternatief was, maar Hij was Zich elke dag bewust waar het naar toe ging, dus als er iemand de steun van God nodig had, was Hij het wel. Ter bemoediging. In de eerste plaats dus voor Zichzelf, en daarna met Zijn prediking naar het volk toe.

Wel, voor Hemzelf heeft het kennelijk geholpen; en wat 't volk betreft heeft 't kennelijk niet geholpen. Maar dat had de Here al aangekondigd: Hij zei Zelf: Nou ja, al zou er iemand uit de dood opstaan, dan zal men naar Hem nog niet willen horen. En zo was 't ook => Hij stond op uit de dood en men heeft naar Hem niet willen horen. En wat groter wonder kun je bedenken dan opstanding uit de dood => Het overleven van deze oude wereld. (en hoe dat mogelijk is, wel, hoe 't mogelijk is, daar gaat 't niet om. Dat is de wetenschappelijke vraag, in de wetenschap gaat men onderzoeken hoe het gebeurt, wat de techniek er achter is, etc. Maar in de bijbel gaat 't er om waarom het gebeurt.)

Maar hoe dan ook, het gaat maar om het beginsel dat wonderen in de bijbel heus niet zo algemeen zijn als dikwijls wordt gedacht. Ze zijn eerder uitzondering dan regel. En voor zover ze een regelmaat krijgen is 't maar in 3 of 4 perioden uit de heilsgeschiedenis.

De laatste was die van de Here Jezus. En in analogie van Mozes en Jozua en daarna Elia en Elisa, vind je dus ook in het N.T. de Here Jezus en de volgende generatie, nl. Zijn discipelen/apostelen, die wonderen deden – de eerste generatie binnen het christendom. En daarna hield 't op.

Het is nl. niets bijzonders om vast te stellen dat tegen 't eind van de bijbelse geschiedenis (en we hebben 't dus niet over de eerste hoofdstukken van Handelingen, maar over de laatste, en wat er verder nog volgde blijkens de brieven) dat in die dagen die wonderen niet meer gebeurden.

Bijv. Paulus werd ziek, en hij had een dokter nodig (gal. 4 : 13-15) (Lucas: Col. 4 : 14 – 2 Tim. 4 : 11) Of Paulus moest zijn zieke reisgezel achterlaten ergens (2 Tim. 4: 20) En Paulus schrijft in z'n brief aan Timothëus over diens lichamelijke klachten: 1 Tim. 5: 23 “Drink niet langer water alleen, maar gebruik een weinig wijn om uw maag en uw menigvuldige zwakheden” En waar 't om gaat is dat Paulus niet zegt: Dan moet je daar maar veel voor bidden enz. of “Ik kom even langs om je de handen op te leggen”, of iets van dien aard => Hij geeft hem gewoon een medisch advies. Hoezo wonderen? Het loopt inderdaad af.

Volgens sommigen leven wij vandaag weer in zo'n bijzondere periode. Wat is er dan zo bijzonder aan deze periode? Nou , er gebeuren wonderen, is 't argument dan vaak. En als dat niet voldoende is, zegt men: Nou we leven toch in de eindtijd, en in de eindtijd zouden er toch weer tekenen en wonderen gebeuren? (nu leven wij volgens bijbelse begrip al zo'n 2000 jaar in de eindtijd, dus....?)

Maar goed, eindtijd dus.

Waar kun je dan lezen in de bijbel dat er dan weer wonderen en tekenen zouden gebeuren? Dat staat nergens. Er staat wel in 2 Thess. 2: 9: “Daarentegen is diens

komst (de mens der wetteloosheid etc. uit vs. 3 en 4) naar de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen.” En hier gaat het om de laatste dagen voor de wederkomst van Christus en daarna.

En in Matth. 24 waarschuwt de Here Jezus juist voor degenen, die zullen verleiden, vaste profeten. (Matth. 24: 4, 5 11 en 24). Evenzo in openbaring 13: 13 en 14.

Alleen liefde tot de waarheid, en kennis daarvan, kan een mens beschermen tegen zovele verleidingen, en inzicht en onderscheidingsvermogen geven: nú en zeker dán. Alles moet getoetst worden aan de bijbel, en daarom moet je die kennen, weten wat er geschreven staat. Er zijn door alle tijden heen ook altijd mensen geweest, die zeiden: Ik doe wonderen in de Naam van Jezus, God heeft mij gezonden, God heeft tot mij gesproken, enz. Dan ben je dus uitgepraat, want bijbels gezien kun je dat niet toetsen. Dan kun je de bijbel wel aan de kant leggen, dan heb je je wonderen.... Maar dan ben je de bijbel kwijt.

Je hoort ook regelmatig dat christenen eens moeten ophouden met discussiëren over bijbelse zaken, leerstellige dingen, enz. En dat we meer moeten bidden en ons openstellen voor de werking van de Geest. Maar als we dat doen en de bijbel meer en meer dicht laten, dan wordt 't toch link!

Want de geest die dan komt, en de wonderen die dan eventueel gebeuren => daarvan is de kans zeer groot dat 't niet de Heilige Geest is, maar die geest der verleiding, die bedrieglijke dingen doet => die kan dan ongestoord zijn gang gaan, want dan valt er niets te toetsen – levensgevaarlijk.!

Want als de geest een werk doet, is dat primair ons leiden in de Waarheid, nl. in de Schriften. (Joh. 16: 13)

Het is nl. zo, dat er over de hele wereld in allerlei culturen en godsdiensten, wonderen, krachten en tekenen voorkomen. Ook als het buiten een occulte sfeer is (maar juist daar wel natuurlijk); maar ook daarbuiten. Samenlopen van omstandigheden, onverklaarbare dingen, die wij niet kunnen begrijpen, ook dat noemen we al gauw een wonder. En waar 't dan vandaan komt, en wie 't doet, of bestuurt, dat weet je niet. Zo is 't leven nu eenmaal, vol onverwachte dingen, en soms pakken dingen goed uit, ook als je ze niet begrijpt =? Wel, geniet van het wonder, maar:

In bijbelse zin zijn wonderen en tekenen aan ons niet besteed.

Wat zou er bewezen moeten worden?

De goddelijke zending van Mozes en Jozua?

Daar geloven we toch al in.

De goddelijke zending van Elia en Elisa?

Daar geloven we ook in.

Dat Jezus de Man Gods is, door Wie God Zijn werk deed?

Dat geloven we immers?

En wat Hij leerde? Geloven we ook.

Dat hoeft allemaal niet meer bewezen te worden met wonderen en tekenen.

Het is dus niet meer nodig, nu, bij ons.

(In andere culturen, op andere plaatsen, in andere situaties kan de Here wonderlijke dingen doen om Zijn Woord te bevestigen, of de positie van degene die Hij zendt te bevestigen => waar het nieuw is, voor 't eerst gebracht wordt, enz.

Die dingen hoor je toch wel, maar als dat eenmaal gebeurd is, hoort onderwijs en kennis van de schrift voorop te staan => gerichtheid op de onzienlijke dingen i.p.v. op verschijnselen. Of zoals de Here Jezus zei tot Thomas: Joh. 20: 29: "Omdat gij Mij gezien hebt, heb gij geloof? zalig zij die niet gezien hebben en nochtans geloven." Voor wie geldt dit dan?

Toch voor de gelovigen in deze bedeling, van het verborgen koninkrijk? In de toekomst zal het koninkrijk geopenbaard worden, en zal er ook weer meer te zien zijn.

Als wonderen en tekenen de functie hebben om iets aan te tonen, en dat staat er, "de Here Jezus is betoond geworden door krachten etc" Hand. 2 of "dit is gebeurd en geschreven opdat gij gelooft dat..." enz. Joh. 20.

Als dat 1 x is aangetoond, dan hoeft 't toch niet weer aangetoond te worden, dat is dan gebeurd. Dan hebben die wonderen enz. ook voor ons hun functie vervuld. Het is gebeurd, wij geloven dat, en wij trekken daar de consequenties uit.

Toen men in de dagen van de Here Jezus vroeg: "Wij zouden wel een teken willen.." , toen zei de Here: "Er komt geen teken". (er kwamen er nog wel hoor, maar niet op verzoek, zo van: Wij hebben een teken nodig => 't is geen kermisattractie. De Here zei: " 't volk krijgt 't teken van Jona de profeet" Dat teken hadden ze al gehad, en ze zouden 't nog een keer krijgen. Want gelijk Jona nl. de dood en opstanding van Jona. "Zo zal de Zoon des Mensen...." Enz.

(Bij nader inzien krijgen ze nog een teken, 't komt nog een derde keer, want de 3^e keer is de ondergang van Israel als zodanig, maar Israël zal ook op de 3^e dag herrijzen. (Hosea 6: 2))

En nog een voorbeeld om 't begrip wonderen, tekenen enz, te relativiseren, vinden we in 1 Kor. 1: 17-24, waar Paulus zegt dat de Here hem gezonden heeft om 't evangelie te verkondigen, niet met de wijsheid van woorden maar gewoon die toch botte boodschap van het kruis van Christus.

Vs. 22 "Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken,

Vs. 23 "Doch wij prediken Christus, de gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en de Grieken een dwaasheid.

Vs. 24 "Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de Kracht Gods en de wijsheid Gods."

Dus Paulus zegt: "Ik geef ze die tekenen niet" (hoewel door hem tekenen en wonderen gewerkt werden) maar 't was niet primair z'n bezigheid => wij geven de Joden die tekenen niet, en we geven de Grieken die wijsheid niet, wat geven ze dan wel?

"Wij spreken Christus, de gekruisigde, de Joden een ergernis en de Grieken een dwaasheid."

Zij struikelden over de tekenen, maar ze accepteerden ze niet, en ze trokken er de consequenties niet uit. En voor de Grieken is die boodschap niet intellectueel genoeg, 't moet toch iets ingewikkelder zijn dan dit....

't Grootste wonder is toch altijd nog dat nieuw leven tot stand komt, een nieuwe schepping.

Zoals er staat:

“Verwondert u niet dat de demonen u onderworpen zijn, maar verwondert u veeleer, dat uw namen in de hemel opgeschreven zijn.”

En dat is iets, wat alleen God tot stand kan brengen, en dat gebeurt elke keer als een zondaar tot inkeer komt en z'n toevlucht zoekt bij de Here. Dát is een wonder.

Een ander wonder, teken dat de Here Jezus deed vinden we in Joh. 5 => de genezing van de verlamde man. Toen de Here bij Bethesda kwam, net buiten Jeruzalem, waren daar vele mensen bijeen die iets mankeerden. Maar de Here Jezus ging niet 't hele rijtje af. Hij ging naar die éne en vroeg: “Wilt gij gezond worden?” Wie is die éne?

Nou ja, uit al de volkeren der aarde?

Dan weten we toch wie 't is => dat wijst toch op Israël, maar meer specifiek op het eerstgeboorterecht binnen Israël, en dat berustte niet bij de Joden, maar bij de 10 stammen van Israël, en nog specifiek => Bij Efraïm.

De verlamde man wordt genezen en wandelt weg, meteen. Dat is een wonder, toch (in tegenstelling tot wat je tegenwoordig nogal eens hoort: iemand is genezen en nu moet ie nog aansterken => bijv. iemand komt uit z'n rolstoel maar dan moet ie nog revalideren enz. om z'n spieren weer sterk te maken ofzo => als de Here het doet, doet Hij 't in een keer goed.)

De man wandelt dus weg: Hij heeft leven ontvangen, is de gedachte. Daarna vond Jezus hem in de tempel, want daar hield hij zich op.

En waar 't een uitbeelding van is, wel, van de genezing van dat deel van Israël met eerstgeboorterecht, de 10 stammen, met als vrucht daaruit die éne, nl. de gemeente. Want de heerlijkheid van Christus vindt z'n hoogtepunt in de roeping, dan wel de verzameling van de gemeente, een werk Gods van nu.

De gemeente dus, die erfgenaam is van de 10 stammen van Israël, nl. van het eerstgeboorterecht.

Wonderen en tekenen vinden we ook in de bijbel, terwijl ze niet worden toegeschreven aan het werk Gods. En dat is toch de moeite waard om onder ogen te zien, opdat wij inderdaad niet zouden verleid worden.

We lezen bijv. in Matth. 24:24: “Want er zullen valse Christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zo dat zij, (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden”

Vs. 25: “Ziet, ik heb het u voorzegd.”

In de laatste jaren is de gedachte weer in opgang, dat er in de laatste dagen voor de wederkomst van Christus weer tekenen en wonderen zouden gebeuren temidden van en door gelovigen.

Maar zoals net aangehaald lezen we dat in de dagen voor de wederkomst van Christus er inderdaad wonderen en tekenen gedaan worden, maar niet door de Here, maar door de tegenpartij, dat staat er toch.

In vers 5 van Matth. 24 wordt dit ook al naar voren gebracht:

“Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende; Ik ben de Christus en zij zullen velen verleiden.” => Betrekking hebbend op de periode tussen de 1^e en de 2^e

komst zagezegd => met als climax de dagen van de 70^e week van Daniël. Omdat dan ook de antichrist, zijnde de duivel zelf, persoonlijk op aarde zal zijn.

Die wonderen en tekenen mogen dan redelijk kenmerkend zijn voor die dagen in de toekomst (let wel => die wonderen en tekenen van vaste Christussen en valse profeten) maar dat neemt niet weg dat deze dingen dus blijkbaar net zo goed zijn voorgekomen in de afgelopen eeuwen. Door alle eeuwen heen zijn mensen opgestaan, die zeiden: "Ik ben de Christus", of als dat te overrompelend over zou komen kiest men voor de variant "Ik ben de profeet Elia", ofzo. => allemaal al eens gepasseerd.

Met de bijbel dicht of half dicht, maar met gebruikmaking van bijbelse termen claimt men iets te zijn. En bij geval doen die lui ook wonderen. Hoe? Dat kun je niet zeggen, anders zou 't geen wonder meer zijn.

En in de tijd van de valse Christus, nl. de antichrist (anti = in de plaats van) => wanneer die verschijnt, zullen in elk geval die grote wonderen en tekenen gebeuren.

(En hierbij gaat 't niet over de paus, wat velen denken => hoewel, hij noemt zich de plaatsvervanger van Christus, dus via de naam : anti – christ => is hij 't wel, maar in de praktijk toch niet => er komt nl. een ander : de duivel in eigen persoon.)

Maar diezelfde schriftgedeelten die ons dat zeggen, zeggen ook dat die geest van de antichrist reeds werkt. 2 Thess. 2: 7

"Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt reeds gewrocht..."

En dan gaat 't over "de ongerechte" uit vs. 8, en "de mens der zonde, de zoon des verderfs" uit vs. 3. En volgens 1 Joh. 2: 18 "zijn er ook nu vele antichristen gekomen" => en dat is al ruim 1900 jaar geleden geschreven. Zodat aan te nemen valt, dat ook in die dagen tot in onze dagen dit soort dingen gebeuren, en zulke mensen optreden => maar niet van Godswege, maar van een andere kant.

En als je nu vraagt: Hoe kun je ze van elkaar onderscheiden => is het belangrijk te weten dat met die wonderen en tekenen in de bijbel van Godswege wel wat meer aan de hand is => het zijn nl. niet maar wonderen, maar het zijn ergens tekenen van. D.w.z. ze hebben een overdrachtelijke, profetische betekenis. Een belangrijk gegeven, maar daarover straks iets meer.

Eerst Hand. 8 => daar is een zekere man, genaamd Simon, verblijvend in Samaria. En "Hij pleegde toverij, verrukkende de zinnen des volks van Samaria, zeggende van zichzelf dat hij wat groots was.

Dat is al kenmerkend; zeggende van zichzelf dat hij wat groots was. Daar heb je 't => en je weet wie dat heeft uitgevonden => dat is altijd de duivel zelf.

Vs. 10 "Welke zij allen aanhingen, van de kleinen tot de groten, zeggende: deze is de grote kracht Gods."

Dus dáár moeten we allemaal naar toe en op de knieën, want deze man is iets. Dat is toch vrij herkenbaar, ook in onze dagen. Want waarom zou dat vandaag niet

kunnen? Hier in Samaria dachten de mensen ook dat 't van God was. => "Deze is de grote kracht Gods."

Maar 't was dus van de andere kant, van de tegenstander.

En waarom 't is?

Wel, we zouden beseffen dat de satan niet een specifiek doel of plan werkelijk nastreeft. In ieder geval niet meer, want hij weet dat 't niet kan. Bovendien, hij weet ook dat ie al overwonnen is, dus dat is afgelopen. 't Enige wat hij nog doet is verwarring zaaien. En waar mensen roepen om tekenen en wonderen van God, dan wel de Heilige Geest, dan is daar dus een markt vrij, om zo te zeggen, en als de duivel kans ziet, maakt hij daar gebruik van. Hij kan weliswaar niets bereiken met z'n kunstjes, maar niettemin zaait hij verwarring. En deze Simon valt dus in het kader van Jannes en Jambres, tovenaars aan het hof bij Farao in de tijd dat Mozes daar kwam. En Mozes deed tekenen, en die tovenaars deden ze ook. Maar ze deden 't in een andere kracht.

Dus wonderen als zodanig komen niet noodzakelijk van God. Wij kunnen wonderen niet werkelijk definiëren => een wonder is 't alleen als het zich aan ons begripsvermogen onttrekt, wij begrijpen op geen manier hoe 't kan, maar dat wil nog niet zeggen dat 't van God is. Er gebeuren nl. inderdaad ongrijpbare dingen.

Over 't algemeen heb je er natuurlijk niet mee te maken. Tenzij je het zoekt. => als je naar zoiets toegaat. En als je dat dan doet, moet je een antwoord kunnen geven op de vaag: Van wie is het?

Het weet je dat dan? Wat is de norm? Dan wordt 't toch moeilijk. Want Simon de tovenaars maakte gebruik van de naam van God etc. (Als je dat dus niet actief zoekt, heb je dat probleem in ieder geval niet.)

Dan Hand. 13: 6 enz.

De eerste zendingsreis van Paulus => en hier zijn ze in Cyprus (net zo'n gebied overdrachtelijk, als Samaria => maar dat hoort eigenlijk weer in een andere studie thuis)

"en daar troffen zij een zekere tovenaars aan, een valse profeet, een Jood, wiens naam was Bar-Jezus" (Later in vs. 8 heet hij Elymas).

Hoewel er genoeg over dit gedeelte te zeggen zou zijn, gaat het er nu even om dat er altijd al van die figuren hebben rondgelopen, die wonderen doen, die erkend worden ook. Maar niet in de kracht Gods. En welke kracht 't dan wel is? Dat kan alleen van de tegenstander zijn.

In Hand. 16 gaat 't niet meteen over wonderen van genezing of iets dergelijks, maar gaat 't over waarzeggerij.

Hand. 16:16 "Een zekere dienstmaagd, hebbende een waarzeggende geest".

(er staat "python" => bij de Grieken heette dat zo => maar 't is ook de naam van een slang!)

"Welke haar heren groot gewin toebrecht met waarzeggen. Dezelve volgde Paulus en ons achterna en riep zeggende: Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogste, die ons de weg der zaligheid verkondigen"

Als dit in onze dagen zou gebeuren, zou ze waarschijnlijk een warm onthaal krijgen in menige gemeente => want deze vrouw heeft volkomen gelijk. Wat gaat hier nu

verkeerd?

Niets.....nóg niet.

Dit is nl. een omweg om binnen te komen. De duivel geloofd ook in God, en ook dat God gesproken heeft. => Genesis 3. (dat viel ook nauwelijks te ontkennen natuurlijk, maar vooruit).

Maar dan....verwarring.

Wat heeft God gezegd?

“God heeft wel gesproken, maar Hij heeft 't anders bedoeld” Oftewel: “Ik geloof niet dat je de bijbel zo kunt uitleggen” Enz.

De methode van de duivel is een hele simpele. We zouden ons in de 1^e plaats realiseren dat de duivel een religieus wezen is. Makkelijk genoeg => hij zegt: “ ik ben god”, in ieder geval: “ik ben meer god dan die God” => dus gaat 't over theologie, over religie. Hij heeft niet zomaar een filosofie => hij verkondigd inderdaad religie en het is de bedoeling dat de mens hém zou dienen i.p.v. die God van Israël.

Dus als je z'n activiteiten zou zoeken, (beter van niet natuurlijk, maar stel) dan weet je waar je ze zoeken moet => in de religie.

En het liefst in die “religie” (als je het zo even noemen mag) waar ze de God van de bijbel dienen en kennen en in ere houden want daar valt nog winst voor hem te halen. In andere religies valt er niks te winnen, want die vallen al onder hem, die zijn al in opstand tegen de God van Israël.

Hij probeert dus binnen te komen bij die gemeenschappen die de Allerhoogste God eren en centraal stellen.

Hoe?

Door mee te doen, mee te praten, je ook voor een christen uit te geven, de bijbel hanteren, en fijn meezingen, en vooral gevoelens, die opgeroepen worden => dat vind hij allemaal prachtig. En als hij dan ingevoerd is, dan gaat hij een beetje duwen, een beetje uit de richting proberen te krijgen, verwarring zaaien => nieuwe ideetjes, zouden we niet eens een keertje dit of dat kunnen doen, nieuwe dingen introduceren. Dingen eens op een andere manier doen en rustig aan, eerst eens een balletje opgooien, de meningen peilen, etc.

Dan is het zaak om op te letten!

Niet om op voorhand alles af te wijzen, maar alert zijn....waarom dan?

Wat is de consequentie daarvan bijv. en wat moet er dan voor wijken?

Wij zouden als kinderen Gods opwassen tot een volkomen Man, en niet heen en weer bewogen worden door allerlei wind van leer. En 't gaat toch regelmatig om “trends”, de ene keer moeten we meer aanbidden, dan weer verootmoedigen, dan weer evalueren, dan weer meer expressie in de dienst (kunst – dans – muziek), dan weer is er een hype rond een of andere bediening der genezing, dan gaat 't weer over “vallen” (achterover!)

En dat brengt toch vaak verwarring en onzekerheid, want dan krijg je weer “wat vind je hier van?”, en “hoe denk je daar over?”, en dan moet je je daar weer 't hoofd over breken => dan gaat 't niet over bijbelse leer, maar om dit soort dingen. “Wat vind je er van dat er ergens op een podium een aantal gelovigen achterover zijn gevallen?”

Nou, niks. Alsof God mensen omgooit! Integendeel: De Heilige Geest richt mensen op. En als ze niet opgericht willen worden, blijven ze liggen. Maar omgooien, laten

vallen, dat is nou precies wat de Heilige Geest niet doet! Dus met dat soort dingen kun je heel gauw klaar zijn.

Waar een mens gevoelig voor is, voor al dat soort dingen, geef je een ingang => ervaringen, dingen beleven, emotionele bewogenheid, etc.

De bijbel leert ons niets over ervaringsbeleving, wat de bijbel ons leert is waarheid, met de oproep: Geloof het (of niet) maar: Dit is het. Het is niet iets om van in extase te raken ofzo. We zouden de waarheid leren verstaan. Die ons verandert, van binnen uit (ons denken). => en dat is 't grootste wonder; en dan is er van daar uit wel degelijk ook beleving => beleven Wie Hij is en wat Hij doet in ons persoonlijk leven. Maar via deze "route" dus.

Het doel van de duivel is dus verwarring zaaien, en met dingen zoals hiervoor beschreven lukt 't hem aardig. Steeds meer mensen laten de bijbel dicht, en gaan naar bijeenkomsten waar iets te beleven valt. En waar je jezelf lekker bij voelt. Gevoelens dus => maar dat is juist waar je bedrogen kunt worden.

"Verrukking van zinnen" => verleiding dus. We zouden echter vast staan in de waarheid, op de Rots => de enige manier om beschermd te zijn.

Hand. 16 nog even:

Deze vrouw had gelijk, maar Paulus had er geen vrede mee, en zei dat die waarzeggende geest haar moest verlaten. De uitspraken waren correct, maar waar zou dat uiteindelijk toe leiden? De bron is verkeerd.

Als je je een mening wilt vormen over iemand die spreekt, is de toets: "wat leert hij", dan kun je al veel weten. Mensen die zich openstellen, gevoelens voorop zetten, beleving willen, etc, sluiten zich op zo'n moment af voor het Woord van God. Terwijl het werk dat God aan ons doet juist door Zijn woord plaatsvindt. (Ef. 4: 11 en 12; Ef. 5: 25 en 26)

Zodra de bijbel dicht gaat, en er andere dingen voor in de plaats komen, dan weet je van welke kant het komt. Als je wilt, dat christenen hun bijbel dicht laten, dan komen er allerlei andere "leuke" dingen, om die plaats in te nemen => allerlei activiteiten, workshops, belevenissen dus => wees gewaarschuwd! Blijf wakker.

God doet heus wel wonderen, maar dan in/aan een kind van Hem, om een bepaalde reden => als Hij dat nodig vindt => en vaak verborgen.

Dan naar 2 Thess. 2 =>

Vs. 3: Voor de Dag des Heren aanbreekt zal eerst: "de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet..."

Vs. 4: Hij laat zichzelf als god aanbidden.

Vs. 7: "En het geheimenis (verborgenheid) der wetteloosheid is reeds in werking", en nog steeds dus.

Vs. 8: Na de opname van de gemeente zal deze figuur zich openbaren, en het blijkt de satan zelf te zijn.

Vs. 9: "Daarentegen is diens komst (aanwezigheid, actief) naar de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen, met allerlei verlokkenende ongerechtigheid",

Voor wie?

Vs. 10: “Voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben.”

“de liefde voor de waarheid” => Óf men zoekt de waarheid, oprecht (en dan zul je die ook vinden), óf men zegt: Och, wat is waarheid, wie kan dat claimen, enz. en men zoekt dan de beste ervaringen, of iets waar men zich prettig bij voelt. En als straks die figuur komt met z'n wonderen en tekenen, en je kijkt niet verder dan je neus lang is, is de kans levensgroot, dat je verleid wordt. (dit geldt voor de mensheid ná de opname v.d. gemeente). Naarmate wij de waarheid kennen en verstaan, naar diezelfde mate zal dat een uitwerking hebben op onze beleving, nl. van wie Hij is. En de kennis van Gods Woord gééft ons kracht en is onze kracht, d.w.z. niet krachten en wonderen bij gelegenheid, om ons aan op te trekken, maar een continu werkende kracht, het is nl. Christus Zelf, Die in ons werkt, onder het motto: “Ik leef, maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij.” Die zgn. spiritualiteit van deze tijd kan geacht worden als een van de grootste gevaren voor de waarheid => de prediking van het Evangelie én al de raad Gods. Het zijn eigenlijk twee totaal verschillende dingen.

Dan Openbaring 13 vanaf vers 11 => Hier vinden we dezelfde figuur => het tweede beest:

Vs. 13: “En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen”

Vs. 14: “....En het verleidt hen, die op de aarde wonen, wegens de tekenen die hem gegeven zijn te doen”.....

In de toekomst gaat het over de zichtbare duivel in de gedaante van de antichrist, nadat hij uit de hemel is geworden. (Openb. 12: 9) , en dan zal hij al die dingen doen. In de toekomst zal ook de Here Jezus Christus zich openbaren, zichtbaar zijn, en Zijn werk doen.

En waar de Here nu een verborgen werk doet en een verborgen koninkrijk heeft, net zo goed werkt de duivel nu in het verborgene => als het ware ondergronds, niet zo maar aan de buitenkant herkenbaar.

Die geest van de antichrist is nl. reeds in de wereld, zegt 1 Joh. 4: 3 en 4.

En waar hij de kans krijgt, waar hem openingen worden geboden, doet hij ook nu tekenen en wonderen, met als doel

=> om ons te verleiden;

=> om ons te brengen tot dienst aan hem i.p.v. dienst aan God.

Wonderen die de duivel nu doet imponeren vooral westerlingen, want als er iets gebeurt wat wij niet begrijpen, dan moet 't wel heel bijzonder zijn, 't past ook niet zo bij onze cultuur, dus als er wat gebeurt, kan hij juist bij ons langs die weg ons intimideren, want dat is 't. Dan gaan wij daar “plat” voor, dan wel => dan sla je achterover. “Een zaal plat krijgen” wordt gezegd als een artiest z'n publiek naar z'n hand kan zetten, in z'n macht heeft, er meer kan doen wat hij wil.

(En wat is dan het nut van dat vallen? Daarna staan ze toch weer op....dus.... Wel niet om er de draak (!) mee te steken, dat is niet de opzet, 't gaat erom dat er over nagedacht zou worden....wat dan nog, wat is de zin?)

Wonderen in bijbelse zin, wonderen die God doet dus, hebben veel meer in zich dan alleen maar een of ander bovennatuurlijk verschijnsel; er steekt veel meer achter.

Joh. 2:11 => “Dit beginsel der tekenen, heeft Jezus gedaan te Kana in Galilea, en Hij heeft Zijn heerlijkheid geopenbaard, en Zijn discipelen geloofden in Hem.” (Let op: Er staat niet: Hij heeft Zijn Kracht geopenbaard!)

“Heerlijkheid” => Vooruitgrijpend op de heerlijkheid nl. die Hij zou ontvangen ná Zijn dood, opstanding en hemelvaart.

=> Joh. 17:4: “Ik heb u verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen dat Gij Mij te doen gegeven hebt.”

Vs. 5: “En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had, eer de wereld was.”

Of Hebr. 2:9 => “Maar wij zien Jezus....met heerlijkheid en eer gekroond.”

Hier in Joh. 2 wordt het woord “tekenen” gebruikt en niet “wonderen”, hoewel het een wonder was. De vraag is dan nu: Waar is ’t dan een teken van, wat betekent het?

Een teken hoeft niet noodzakelijk een wonder te zijn:

Bijv. de regenboog kunnen we technisch verklaren => dat is de breking van het zonlicht in het water van de regen, waardoor het licht gebroken wordt in de samenstellende kleuren. Dat beschouwen we dus niet als een wonder, want we hebben er een verklaring voor, en we kunnen ’t ook nadoen. Maar ’t was wel een teken.

Dus alle tekenen zijn geen wonderen, maar de wonderen zijn wel stuk voor stuk tekenen, zoals die in de bijbel voorkomen.

Veel wonderen zijn gewoon niet nodig; => want , er had ook een bruiloft gevierd kunnen worden zonder wijn, kan ook gezellig zijn.

=>En die genezingen die later plaatsvonden => die waren ook niet echt nodig geweest, want die mensen zijn uiteindelijk toch weer gestorven, dan wel ziek geworden en gestorven. Dus waar was dat echt voor nodig?

Wel, een wonder gebeurt eerst opdat het teken erachter gezien wordt. Deze wonderen hebben maar niet een praktisch nut op ’t moment zelf (hoe plezierig voor de betreffende mensen ook), maar ze wijzen ergens op => nl. op het openbaren van de heerlijkheid van Jezus Christus => Zijn dood en opstanding, maar ook alles wat daarmee samenhangt: Het begin van een nieuwe schepping, zijn koningsschap en macht, het nieuwe verbond, enz.

In het algemeen en de roeping van de gemeente in onze tegenwoordige bedeling in het bijzonder. En het zelfde principe geldt voor de volgende generatie na de opstanding => de discipelen werden van Godswege gebruikt om gelijke wonderen te doen, in ’t algemeen wonderen van genezing, met precies dezelfde functie: nl. de heerlijkheid van Christus openbaren, in de zin van => te demonstreren.

En omdat de heerlijkheid van Christus vele aspecten, dan wel facetten heeft => dáárom vinden we zoveel tekenen van verschillende aard, gebeuren op verschillende manieren, of hetzelfde soort wonder, maar met andere woorden, op een andere wijze, op een andere plaats, etc. Maar fundamenteel blijft het altijd hetzelfde: het is een typologische uitbeelding van de heerlijkheid van Christus, althans aspecten daarvan. Dat is ook voor ons nu nog het nut om de wonderen in de bijbel te bestuderen.

Datzelfde geldt trouwens voor de O.T. wonderen => ze spreken over de toekomstige heerlijkheid van Christus. Want dat is de essentie van het werk Gods => Het maken van een schepping; d.w.z. niet déze, maar een nieuwe schepping uit deze.

Zoals de vloed van Noach op één lijn wordt gesteld met de doop, volgens Petrus => en beiden beelden uit: wedergeboorte; zoals de doortocht door de schelfzee => dat kon niet, was volstrekt onmogelijk, maar 't gebeurde toch => Egypte uit, door de wateren heen en verlost en wel aan de andere kant op de oever. Zoals op iets kleinere schaal de doortocht van het volk Israël door de Jordaan => en aan de overkant, bij Gilgal, werd het mannelijke deel van het volk prompt besneden => wedergeboorte uitbeeldend dus.

En als je de wonderen bestudeert van Elia en Elisa, dan spreken ook die over precies hetzelfde => inclusief dat mensen sterven en weer opgewekt worden. Of er is iemand melaats en die wordt genezen => maar dat is ook hetzelfde natuurlijk => melaatsheid is de werking van de dood, terwijl de mens nog leeft (eigenlijk verrotting, wegteren) => uitbeelding van de werking van de zonde. En de genezing ervan beeldt uiteraard uit het ontvangen van nieuw leven.

Men moet dus gereinigd worden van melaatsheid, zoals een mens gereinigd moet worden van de zonde. Altijd hetzelfde verhaal dus.

Het beeld dat tot ons komt uit Johannes 2 over de bruiloft te Kana is dan ook eenvoudig;

- De vaten worden gevuld met water => nadat eerst de wijn op was.

En wijn is een beeld van leven.

(Daarom zeggen de Joden bij het drinken van wijn; "Lechaïm" => "Op het leven" ; Hoewel het eigenlijk meervoud is: "aïm" => dus; "levens", of "eeuwig leven")

(En hoevele christenen denken, dat de wijn bij het avondmaal een beeld is van de dood...?)

Maar de wijn was dus op => het leven was op: want zo gaat dat met het leven in de oude schepping. Men krijgt het, maar het houdt ook een keer op.

(Het had ook olie kunnen zijn, zoals bij de dwaze maagden in Matth. 25, of zoals bij de weduwe in de dagen van Elia => ook daar raakte de olie op => het leven is over.)

En zo hoort 't ook => het moet eerst op zijn. Had de Here bijv. die vaten met oude wijn niet wat eerder kunnen aanvullen, of had Hij de dood van Lazarus niet kunnen verhinderen? Nee, want het moet eest op, dood dus, en dan.....

=>Worden de vaten gevuld => een beeld van de mens zelf => een aarden vat. En water is een beeld van het woord van God => en het komt in ons, we laten ons ermee vullen; of we nu kleine vaatjes zijn of iets grotere (2 of 3 metreten) dat maakt niet uit. En het wordt in ons veranderd in wijn => in nieuw leven. De Here zorgt voor de vrolijkheid, de vreugde van de wijn voor dit leven, een leven dat niet voorbijgaat, maar dat blijft en zo wordt het ons aangereikt in de beker (wijn) van het nieuwe verbond in Zijn bloed => d.i. Zijn leven (1 Kor. 11:25)

Wonderen waarbij iemand wordt genezen, waarvan dan ook, of wordt opgewerkt uit de dood, gaan ook altijd over hetzelfde; soms is die persoon een beeld van de Here Jezus zelf => Lazarus is daar een prachtig voorbeeld van; maar bij nader inzien had

het ook de jongeling van Naïm kunnen zijn => de zoon van een moeder => nl. de zoon die uit Israël voortgekomen was, zou sterven => maar hij werd opgewekt. En in 2^e instantie blijkt, dat al die mensen die genezen werden of opgewekt werden een beeld te zijn van de 10 stammen van Israël => en hun genezing is altijd een beeld van het ontstaan van de gemeente uit die 10 stammen van Israël. Zelfs in het O.T. was dat al zo => daar kom je ook 2x een zoon van een moeder tegen, die eerst sterft en daarna weer opgewekt wordt (bij Elia en bij Elisa). En die moeders zijn een uitbeelding van Israël, de 10 stammen => 't gaat mis, ze hebben geen erfgenaam meer, de zoon is er gewoon niet, het erfrecht is ten einde enz. En zie daar => daar verschijnt toch weer een zoon, als het ware uit de dood, in het idee. En dat heb je in het N.T. ook.

En waar 't in de 1^e plaats over de Here Jezus spreekt in die gevallen, wordt 't iets moeilijker, want dan kun je zeggen: De Here Jezus doet dat wonder aan die persoon en zegt dan vaak: "en zondigt niet meer". Dat kun je toch nooit van toepassing brengen op de Here Jezus? Ja, toch wel => als vertegenwoordiger van de mensheid (Zoon des mensen) nam Hij onze zonden op Zich (in heel zijn aardse bediening, en zéker op 't laatst)..

In de psalmen lees je regelmatig dat Hij ze belijdt, op voorhand. Het waren onze zonden, maar Hij nam ze op zich en toen waren het de Zijne. En voor de "rechtbank werd Hij schuldig bevonden en daarvoor veroordeeld. En de ontroering, waarvan we lezen bij de Here Jezus, in sommige geschiedenissen, kun je zo beter begrijpen => Hij keek als het ware naar tekenen van Hemzelf, het ging over hem.

Maar al wat op de Here in de 1^e plaats van toepassing is, dient tot voorbeeld en de volgende toepassing is inderdaad op die Zoon, aan wie het eerstgeboorterecht beloofd was, maar die van het toneel verdween => Efraïm dus., de 10 stammen. Zij wilden de Here niet dienen en werden weggevoerd in de Assyrische Ballingschap => zij verspeelden als het ware hun erfenis. Niettemin had de Here hen die erfenis dat eerstgeboorterecht beloofd. (Gen. 48: 14-20)

En terwijl niemand er op bedacht is, niet werkelijk tenminste, blijkt ineens die erfgenaam weer op te duiken. Weliswaar meldt hij zich als dienstknecht, maar God stelt hem tot zoon (de verloren zoon...)

Dat is het wonder wat God deed, en dat is nog steeds hét wonder in onze dagen. Want, zoals gezegd, de heerlijkheid van Christus vind z'n hoogtepunt in het tegenwoordige werk van Christus => en dat is de roeping en verzameling van de gemeente, die erfgenaam is van de 10 stammen van Israël. (Hier is een aparte studie over beschikbaar)

En als de Here in de toekomst Zijn heerlijkheid openbaart, dan blijkt Hij die heerlijkheid te delen met heel de gemeente. Want wij zouden mét Hem verheerlijkt worden, (Col. 3: 1- 4) en in navolging van Hem ook tot zoon worden aangesteld. (Rom. 8: 19, 23 en 24)

Dit alles zien we bijv. uitgebeeld in de geschiedenis van de koninklijke hoveling; diens zoon is ernstig ziek, ligt eigenlijk op sterven. En de Here Jezus geneest hem => op afstand, doordat het woord Gods hem bereikte.

De koninklijke hoveling, hoofd van een legerafdeling als beeld van Israël, officieel te beschouwen als hoofd van de volkeren, verantwoordelijkheid daarvoor dragende.

Maar dat volk had geen erfgenaam meer => de 10 stammen gingen er met het eerstgeboorterecht vandoor, en er bleef niets van over => en ineens, ziedaar => daar zijn ze weer: dat is het wonder. Wat de Here deed. En dat is nog steeds hét wonder van onze dagen => daar was die zoon toch, levend, hoewel het eigenlijk niet kon => en nu in onze dagen => daar is de gemeente.

De geschiedenis van de Samaritaanse vrouw heeft dezelfde achtergrond: Samaria => weer een verwijzing naar de 10 stammen. De "vrouw van Jeruzalem", het Joodse volk dus. Zag het niet zo zitten met de Messias. Maar de vrouw van Samaria zei; nu ik dit alles zo hoor.... Bent U misschien de Messias? Zij herkent Hem als Degene die zij, de Samaritanen, verwachtten. Dit is een uitbeelding van wat er later echt met de 10 stammen gebeurde. (in West-Europa, Brittannië) => de verwachting was er en een snelle aanvaarding ook.

Wat veruit het meeste voorkomt is dat je aan de ene kant hebt de herleving, de gezondmaking, de wederopstanding van de 10 stammen van Israël, niet onder die naam, maar ze zijn 't wel.

En aan de andere kant soms ook een uitbeelding van het oordeel dat gekomen is over het Joodse volk.

Denk bijv. aan het verdorren van de vijgenboom => hier wordt onder verstaan een Israëlitische natie, een staat, en dus de Joodse staat. En die is als natie onvruchtbaar geworden, en die zal pas herleven in de dagen van de wederkomst van Christus.

Dus, zegen voor de éne en vervloeking voor die andere. En soms loopt het voor allebei goed af => zie bijv. de geschiedenis van de bloedvloeiende vrouw, die al 12 jaar onvruchtbaar was. En gedurende die 12 jaar was het dochttertje van Jaïrus daar, en die was nog onvruchtbaar, d.w.z. die moest 't daarna worden, en i.p.v. dat zij vruchtbaar wordt en dus leven kon voortbrengen sterft zij. Maar op datzelfde tijdstip, dat 't dochttertje van Jaïrus stierf, werd die andere vrouw genezen. Zij naderde de Here Jezus van achteren. En raakte de zoom van Zijn kleed aan.

Wel, wat betekent 't hier? Wat betekent dit wonder?

Wel, de genezing van die vrouw kan niet zijn de bekering van het Joodse volk, want dat was 't dochttertje van Jaïrus => de overste van de synagoge.

Je kunt ook niet zeggen: Zij is een beeld van de gemeente, want de gemeente is niet ziek en hoeft dus niet genezen te worden. Maar ze kan ook niet een beeld zijn van de heidense volken, want wie zijn dan die scharen die er om heen staan en die zo nadrukkelijk genoemd worden, als decor. En dus blijft er maar één antwoord over: Dat dochttertje van Jaïrus staat voor het Joodse volk, en die bloedvloeiende vrouw staat voor dat andere deel van Israël, nl. de 10 stammen => zonder naam, en inderdaad van achteren, ongemerkt. Als de Here niets gezegd had, zou 't niemand opgevallen zijn => dus in 't verborgene.

Op 't moment dat 't dochttertje van Jaïrus vruchtbaar moest worden, in geestelijke zin, ging ze dood. Het Joodse volk moest tot geloof komen bij de komst van de Messias, maar ze wilden Hem niet en er kwam een oordeel over dit volk. Maar op hetzelfde tijdstip, zonder dat iemand het in de gaten had, werd een andere vrouw officieel genezen en daarmee vruchtbaar => want dat is de essentie van haar genezing.

En zolang het dochtertje van Jaïrus daar nog was, zolang de Here Zijn werk deed aan het Joodse volk, zolang waren de 10 stammen onvruchtbaar. Maar toen de 2 stammen (Joodse volk) niet wilden, kwamen de 10 in beeld.

't Gaat dus bij dit alles niet om praktisch nut, 't gaat er niet om wat ze wel niet hadden gedaan waardoor ze ziek geworden waren, etc; dat was helemaal het punt niet. 't Gaat erom dat de heerlijkheid van Christus daarin geopenbaard werd, die ondermeer daarin bestaat dat hoewel Zijn eigen volk, het Joodse, in ongeloof is, niettemin dat andere deel van het volk, dat allang uit beeld is, en hem vroeger al niet wilden dienen, nu alsnog Hem dient.

En dan de wonderbare spijziging: 5000 man zaten op een berg => zij volgende de Here, uit zichzelf.

Dat is toch niet zo moeilijk om daar de gemeente in te herkennen. Wij zijn Hem gevolgd => dat hoefde niet. Maar we hadden belangstelling voor Zijn Woord enz. En dan heb je 5 gerstebroden en 2 visjes. Vis => Beeld van de gemeente => uit de volkerenzee getrokken ("Ik zal u vissers van mensen maken")

En "2" => Eerstgeboorterecht hebbend, dus een dubbel deel; maar ook; bestaande uit Jood en heiden.

En "5" is nog altijd een beeld van het verborgen werk Gods, in onze dagen, deze bedeling is de 5e en dat kenmerkt zich door genade; want genade heerst nu.

En "gerst" spreekt over de mens, die heerschappij heeft => Christus én de gemeente. En dat alles wordt verdeeld onder 5000 man, die gezeten zijn aan de voeten van de Here; Rust dus.

En aan het eind waren er nog brokken over: 12 korven vol. En voor wie zijn die vervolgens bestemd?

Wel, nadat de gemeente leven heeft ontvangen en voltooid is, zou toch nog heel Israël zalig worden, in de dagen van de wederkomst van Christus? Alle 12 stammen dus 12 korven over, voor 't gelovig overblijfsel van Israël in de volgende bedeling.

Daarna krijgen we de geschiedenis dat Jezus wandelt op de zee. En behalve dat 't letterlijk zo gebeurd is, beeldt het uit dat de Here macht heeft over de volkeren, de volkerenzee als zodanig, en dat Hij die tot op zekere hoogte onder controle houdt. Want wij (de gemeente) in dat bootje, (dan wel lopend over 't water), wij behoren niet tot die volkerenzee. Wij zijn getrokken uit de tegenwoordige wereld en wij zouden er niet in ten onder gaan. De Here had al gezegd: "Ik zal Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overschaduwen."

Ondanks het woeden van de volkeren is het grote wonder, dat de gemeente tot op het grote wonder, dat de gemeente tot op de dag van vandaag nog bestaat. Vervolgelingen hebben haar niet gesmoord, en de latere variant om van binnenuit de gemeente te belagen, hoe gevaarlijk ook, zullen haar ook niet verstikken.

En dat is ook zo met dat lopen over 't water van Petrus => als je niet op de Here ziet, denk je dat je onder gaat. En misschien denkt de gemeente als zodanig, de kerk, dat ze 't niet redt in de loop van de geschiedenis; maar => men gaat niet onder, men redt 't wel. Dat is het werk van de Here => Hij zorgt daarvoor, Hij bewaart haar.

En wat de zee verder betreft => dat gaat inderdaad over de 10 stammen => verstrooid geraakt onder de volkeren en verzeild geraakt op de eilanden der zee, in de kustlanden, naar de hoeken der aarde, enz.

(En als het niet op een eiland is (Cyprus bijv.), dan was 't wel in een schip, maar in ieder geval => altijd bedreigd door de wateren, de volkerenzee.)

De 10 stammen zijn wel de naam kwijtgeraakt, maar nooit geassimileerd. Wel eens schipbreuk geleden, maar alle opvarenden kwamen behouden aan land. (de 276 bij/met Paulus).

Ook de schipbreuk van Jona is zo'n zelfde soort verhaal. Jona was onderweg naar de heidenen => naar Ninevé. En Ninevé betekent: "Dubbele zoon" => verwijzing naar het eerstgeboorterecht en je vind 't onder de heidenen. Niet alleen Jona werd behouden, ondanks zijn schipbreuk, maar ook Ninevé werd gered => omdat 't daar een beeld is van de 10 stammen van Israël, die daarheen gebracht waren in de Assyrische ballingschap; Assyrië dus, waarvan Ninevé de hoofdstad was.

En ga zo maar door. "t Is echt steeds hetzelfde verhaal.

De wonderen in de bijbel zijn dus wel van een heel andere aard dan waar wij nu zo veel over horen. Het aanspraak maken op genezing van ziekten bijv. met verwijzing naar de wonderen die de Here Jezus deed, komt nu toch in een heel ander licht te staan, of niet?

Maak het Hem bekend, natuurlijk, bid ervoor, natuurlijk; En als Hij er dan iets aan wil doen, dan zal Hij het doen, maar grote kans van niet, en eventueel toch => dan in 't verborgene. De Here werkt nu in 't verborgene en niet in grote manifestaties van Zijn heerlijkheid en in 't openbaar => want dit is niet de tijd dat Hij in 't openbaar zou werken => die kans is in ieder geval zeer gering. Er zijn ook zieken, die daarin berusten, zo van: dit komt dan op mijn pad. Dat wil niet zeggen dat je opgeeft te strijden ofzo, maar 't wil ook zeggen dat je niet de Here de schuld geeft van je kwaal. En velen ervaren in dat ziek-zijn toch de rust en vrede van God.

Hoewel genezing dus kan plaatsvinden, als de Here dat nodig acht, is het grootste wonder aan ons dat wij verlost zijn en verzoend met God. En dat we deel uitmaken van dat grote wonder, nl. dat God zich nu een volk verzameld voor zijn Naam uit de volkeren en dat we eens zullen delen in Zijn heerlijkheid. En ook al is het leven vol vallen en opstaan; de Here heeft beloofd ons Zijn kracht te geven voor als de verzoeking te groot is of als onze eigen kracht dreigt te bezwijken: "Werpt al uw bekommernis op de Here, en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw bedachten behoeden in Christus Jezus"

Fil. 4: 6 en 7; 1 Petrus 5:7.

En al dat andere, waarmee we in deze studie begonnen zijn, staat daar volkomen buiten. Het valt in ieder geval niet onder de categorie "wonderen en tekenen" zoals ze in de bijbel staan. Want die hebben, zoals besproken, een heel andere betekenis => en door die te leren kennen, kan het niet anders dan ons brengen tot grote lofprijs, om het machtige werk dat de Here heeft beloofd te doen en dat Hij nu nog steeds doet.

"Groot is Uw trouw, o Heer"